

пилъ къмъ управителя и му казалъ :

— Азъ гарантирамъ за другаря си и, ако той не се върне за три дни, готовъ съмъ да приема неговото наказание.

Управителътъ дошълъ въ недоумение. Той далъ своето съгласие. Тозъ-часъ вковали въ вериги Дионисиевия другаръ и го поставили въ тъмница, а самъ Дионисий се отправилъ за дома си. Докато билъ въ града, той се простилъ съ всичкитъ си роднини. Тѣ съ сълзи на очи го молѣли да не се връща при управителя, а да се скрие нѣкжде и избѣгне смъртта.

— Не, — отговорилъ имъ Дионисий, — правдата стои по-високо отъ смъртта и роднинскитъ връзки. И при това вмѣсто мене има заложникъ, мой другаръ; ако азъ не се върна, той ще умре вмѣсто мене.

Дионисий билъ на пѣтъкъмъ чиновника — приятелъ. Когато бързалъ къмъ мѣстото на смъртта, защото оставало не много време до опредѣления часъ, изведнажъ се разнесла остра свѣткавица. последвана отъ силенъ грѣмъ. Почналъ про-

ливенъ дъждъ и наводнението не се забавило. Рѣката, която Дионисий по необходимостъ трѣбвало да мине по мостъ, се разревала като море. Тя вече представлявала отъ себе си непреодолима прѣчка. Дионисий се ужасилъ при мисълта, че не ще може да се яви на опредѣления срокъ и ще погуби приятеля си; хвърлилъ отъ себе си горния си платъ и се мѣтналъ въ разбѣснелитъ се вълни... Дълго се борилъ той съ разярената стихия, и, най-сетне, съ последни сили, достигналъ до другия брѣгъ. Поискалъ да бѣга, но като премалѣлъ, той падналъ и прошепналъ :

— Господи, спаси моя другаръ!

Вече било залѣзъ слънце. Настѣпилъ срокътъ за възвръщането на Дионисия. Управителътъ заповѣдалъ да заведатъ Дионисиевия приятелъ на мѣстото, дето ще получи наказанието. Настѣпилъ уречениятъ моментъ и управителътъ далъ знакъ на войницитъ и палачитъ. Тѣ незабавно го хванали; повалили го на земята и съ насмѣшки и подигравки го поставили на кръстъ, за да го разпнатъ.